

Bibliothèque Ukrainienne Symon Petlura à Paris Українська Бібліотека імені С. Петлюри в Парижі

ДЛЯ ЛИСТІВ:

24, RUE DE LA GLACIERE,
PARIS XIII.
FRANCE.

ДОПОМОЖІТЬ БІБЛІОТЕЦІ
КНИЖКОЮ, ПОЖЕРТВОЮ
ПРИХИЛІТЬ ДО ТОГО ИНШИХ

ДЛЯ ГРОШЕЙ:

Paris C/C 836906
Bibliothèque Ukrainienne
Symon Petlura
24, rue de la Glacière,
Paris (18)

Інформаційний Бюллетень ч. 13 Січень 1965

З НОВИМ 1965-М РОКОМ
І
РІЗДВЯНИМИ СВЯТАМИ

Рада Бібліотеки вітас всіх членів Бібліотеки, її Представників у вільному світі, всіх Добродіїв Бібліотеки, Жертводавців і Прихильників і все українське громадянство в розсіянню суще й бажає всього найкращого.

ПЕТЛЮРА СИМОН (1879-1926) x)

Член Революційної Української Партиї (РУП), потім УСДРП, редактор місячника в Москві «Українська Жізнь» (1912-1914) і співробітник українських часописів. В 1917 р. голова Ген. Військ. Комітету Центр. Ради й ген. секретар військових справ; за гетьмана Скоропадського голова київської губ. земської управи і голова Всеукраїнського Союзу Земств. 1918 р. член Директорії з функціями Головного Отамана. Від 3. 11. 1919 р. голова Директорії УНР. В 1920 р. виїхав до Варшави. 1924 р. був примушений виїхати з Польщі до Франції. Загинув від куль московського агента Шварцбarta 25.V. 1926 р. на вулиці Парижу.

Якщо В. Винниченко — символ «чесності з собою», якщо Мих. Грушевський — символ «чесності з народом», якщо Т. Шевченко — символ «чесності з Богом-Правдою», то С. Петлюра — безсумнівний символ «чесності з ідеєю», якій витривало й завжди служив, не прислухаючись ані до своїх обсесістичних переживань і почувань, як В. Винниченко, ані до «волі народу», як Грушевський, а тільки, щоб, використавши всі йому присутні засоби, здійснити дорогу йому ідею української національної державності і суверенності.

Не його була вина в тому, що тих засобів було замало, і що в шуканні за ними, мусів був іти на болючі компроміси (напр. 'поляками), які однаково не рятували українську національну справу, але в великій частині українського громадянства викликали осуд і огірчення... Хто потрапив — і за соломинку хапається...

Петлюра загинув на бруку паризької вулиці 25-го травня 1926 р. Убивця, негайно заарештований, назвав себе Шварцбартом і пояснив, що

виступає месником юдівського народу проти організатора погромів в Україні.

Паризький суд присяжних судив убивцю і — виправдав його, хоча на суді було встановлено, що Петлюра не тільки ніколи не організовував погромів, але навіть і є був антисемітом.

Навпаки, як людина високо гуманна, людяна, Петлюра навіть боронив юдівське населення України, що терпіло найбільше від білогвардійців Денікіна.

Але все ж — Шварцбarta було виправдано, і вдовз Петлюри присуджено... один франк відшкодування.

Один франк!

А оборонець Шварцбarta, комуніст Торес, сдержав один мільйон франків винагороди.

Для українського народу, не зважаючи на твердження Шварцбarta, що він виступив ніби, як месник юдівського народу, не було сумнівно, що Шварцбарт виступав не, як месник, — бо й мстити не було що, — тільки, як агент тасмної московської поліції, що дванадцять років пізніше вислала другого такого свого агента, Валюха, проти полк. С. Коновалця.

Вбиваючи Симона Петлюру, московські большевики переслідували дві цілі: поперше, знищити людину, що була під той час символом і руслем української визвольної революційної ідеї, а подруге — скомпромітувати цю саму ідею, втілену в ссобі Симона Петлюри, як ідею не світлового визволення, а як ідею насильства і погромів.

Смерть, що стільки разів чигала на українського Гарібалльді, як називали Петлюру чужинецькі журналісти тих часів, знайшла його не на побоєвицях, не в кривавій боротьбі і непо-

сильній праці при закладанні підмурівків української державності, не в воєнному однострої і не з булавою Головного Отамана в руках, а в сірому цивільному одязі політичного емігранта; не від кулі ворожого вояка, чесного солдата своєї хоч і ворожі нам батьківщини, а з руки нікчемного наємника, платного агента, що, стріляючи в безборонного, намагався одночасно й вимастити його болотом наклепів, позбавити його не тільки життя, але й чести, особистої і національної.

Він жив — як герой, помер — як мученик.

Роди геройства, правда, бувають різні.

Бувають такі, наприклад, герої, що загортаються раз у житті, зважаючись на якийсь один геройчний вчинок — найчастіше, до того геройського вчинку вони змушені силою обставин, — і після збираються із того геройства, ніби з якогось капітуляції, поважні відсотки все своє дальше мізерне життя.

Але Петлюра до категорії таких «героїв» не належав.

Справжні герої свого геройства ніколи не визискають, не шукають за нього винагород. Вони все залишаються героями, тобто людьми само жертви і відданості, людьми служби, а не визиску. Ксли ж винагороди до них і приходять, — то ніби проти їх волі, — вони їх приймають, але ніколи їх не шукають.

Таким геросом був Симон Петлюра.

Ставши на службу одній ідеї, він усе своє життя незважаючи на всі катастрофи, на всі невдачі, витривало, дійсно геройчно й спокійно, ніс свою службу аж до самої смерті, ніколи її не зраджуючи, ніколи нею не зраджується.

Це була ідея української незалежної суверенної державності. Не зразу прийшов він до неї.

Симон Петлюра, виховався в дуже зросійщеному оточенні, в гіпнозі всемогутності російської імперії, в ілюзіях демократично-соціалістичного братерства та спорідненості московського і українського народів, що мають мовляв, тільки скинути спільне ярмо царського режиму, щоб зажити дружньо й мило під спільним дахом. Але коли розвій подій після революції 1917 р. виказав всю облудність цих ілюзій, Симон Петлюра не залишився в полоні доктрини, вигаданої при столиці, а волів глянути сміливо в очі реальним фактам. А ці факти промовляли дуже тверезо: Демократична Росія, як і попередня царська Росія, як і пізніша большевицька тоталітаристична, ніколи добровільно не погодиться на те, щоб Україна сама в себе господарила, сама розпоряджала своїми природними багатствами та плодами праці своїх рук.

З моменту, як Українська Центральна Рада визнала в IV Універсалі цю жорстоку правду. Симон Петлюра став на тернистий шлях свого геройчного служження.

Треба було бачити його, як він на чолі горстки гайдамаків відбірав київський Арсенал віддало численніших большевицьких банд; як він, — Генеральний Секретар Військових Справ, — цілими днями й ночами просиджував у своїй канцелярії, прямуючи людей, вислухуючи звіти з фронтів, даючи накази, пишучи відозви до намелення, нараджуючись із фахівцями та політиками; як він, після гетьманського перевороту, як тільки був випущений з в'язниці, негайно знову віддався організаційній праці, щоб зорганізувати Всеукраїнський Сюз Земств, де були зібралися тсд найсвідоміші сили української інтелігенції; як він потім став членом Директорії, яка провадить повстання проти гетьмана, що проголосив федерацію з Росією; як він пізніше, ставши Головою Директорії, тобто Головою Ук-

раїнської Народної Республіки, він, Головний Отаман, продовжує, мов наші давні гетьманни, стояти на чолі всіх збройних сил молодої Республіки, і боронити її від навали московських імперіалістів, які хоч поділені тоді на два табори — білогвардійців Денікіна і Врангеля, та червоногвардійців Троцького і Сталіна, однаково прикладали всіх сил, щоб не допустити до відродження українського державного самостійницького життя; як він, стиснений з усіх сторін ворогами, зраджений масами несвідомого народу, задурманеного большевицькою пропагандою, маючи під собою тільки території, що під своїм урядовим поїздом та невеличкій шматок наявкою нього, ні на хвилину не заперестася боротьбу, і не тільки не здається ворогові, а цілком несподівано, діставши підмогу від братів Зах. України, переходить у противаступ і здобуває в переможному поході зиску Київ 30.VIII.1919 р.

Юрій Клен, у своїй епопеї «Попіл Імперії», прегарно віддав нам образ Симона Петлюри тих часів, коли, описуючи несподіваний наскок червоних на поїзд Головного Отамана, так його змальовувє:

I в хассі страшнім переполоху,
Неначе виточений з чавуна,
Спокійний, не сквильований ні трохи,
В квадратній рамі темного вікна.
До метушні байдужий і до грому,
Вдивляючись у той вогнений дощ,
Стояв, на лікоть спершись нерухомо,
Свідомий сил і пересваги — Вождь.

Це було дійсно таке геройче видовисько, що зах. європейські політики, не остаточно заспілені московською імперіалістичною лицемірною пропагандою, митмоволі й спонтанно захоплювалися.

«Сь як, напр. висловлювався один італійський часопис тих часів з приводу здобуття Києва 30-го серпня 1919-го р.

«Ніколи ще ніякий нарід не боровся з більшою вірою в свою свободу; ніколи ще ніякий нарід не боронив свою права на життя і незалежність в трудніших умовах: загрожений польською й румунською зажерливістю, самітній, під недовірливими або байдужими поглядами всієї Європи, український нарід звільняє свою територію від большевицької чуми і здобуває наново свійство столицю. Вільні народи зворушені видовищем такої величини, навіть якщо їх уряди не хотять того бачити. Українці боронять не тільки самих себе, але й Європу...»

«Ніколи ще ніякий нарід не боровся з більшою вірою...»

Тут, власне, італійський журналіст, що пізніше став головою уряду, відзначив головніше, що характеризувало одчайдушну боротьбу Петлюри.

Віра і витривалість. Во звірі випливає витривалість. Хто не вірить, хто кидается на всі боiki, той вагається, той не може бути витривалим.

Віра ж дас завзяття, витривалість — непохідність, що й відзначають Петлюру, і роблять з нього такого нашого Національного Героя, пам'ять якого ми щороку святкуємо.

Більша частина невдач походить від того, що люди не мають досить віри, тому й не мають досить витривалості. «Перетерпівши до кінця спасен буде» — каже св. Письмо. Так, «до кінця...»

Багато людей дуже легко приймають якесь рішення і — виrushають в похід. В початках кожної великоднії, але трудної справи, ми бачимо людей, що загоряються солом'яним вснгнем, але до

кінця доходять лише одиниці, бо решта губиться по дорозі. Терпець і витривалість — лежать в основі всього великого. І горе тій нації, на чолі якої стають люди, що часто міняють свої «вехи». І то тим більше, що така велика справа, як творення держави, ніколи не вичерпується в одному поколінні. Щоб створити державу — треба кілька поколінь, що передають одне одному визвольні-державницькі ідеї, що без перерви підтримували б святу традицію визвольної боротьби й державно-конструктивної праці. Створення Франції тривало кілька століть. Звільнення Еспанії від маврів тривало два століття. Об'єднання Італії в один державний організм, що в нього вірив і його проповідував Маккіавелі, здійснилося аж 300 років після його смерті. Боротьба ірландського народу за створення власної державності тривала 600 років.

Чи могли б статися всі ці факти, коли б ті країни не мали провідної верстви, що твердо віріліч у справедливість та необхідність — з точки погляду Божої і людської правди — своїх учників, коли б не черпала вона з цієї віри завзяття, витривалості, непохитності в своїй важкій жертвеній боротьбі.

Що сталося б, напр., з Еспанією, коли б її провідна верста зневірилася була в своїй релігії і почали роздумувати над тим, чи не було б «краще» для еспанського народу жити під махоммеданами-маврами, які були людняними й культурними людьми, і чи не було б краще для неї (проводінної верстви) користуватися всіма тими привileями, що їх дає приналежність до махоммеданської релігії та служба на державних посадах?

Але еспанська провідна верста протягом 200 років витривало витримувала ці спокуси і, зрештою, привела до звільнення своєї батьківщини від маврської окупації.

Хіба ж ми не знаходимся в подібній ситуації?

Хіба ж багатьох із наших провідників, — згадати б хоча імена: Винниченка та Грушевського, з найбільших наших провідників, — не спокусила була ця ідея, що може було б «краще» примиритися з совєтською окупаційною владою? Хіба ми не бачили, до яких катастрофальних наслідків доводило це їх вагання?

Заслуга Симона Петлюри полягає власне в тому, що він ніколи не вагався, що він був «чесним із своєю ідеєю», що він непохитно вірив в Українську державність і зінав, що її ссятнення залежить лише від одного — від повалення і знищенні московської окупаційної влади в Україні.

Всі інші вороги вважалися йому менш небезпечні. Треба було, на його думку, зосередити все зусилля, щоб звільнитися від головного, найнебезпечнішого, найсильнішого, найзажерливішого ворога, хоча б для цього й треба навіть відріза-

собі праву руку (західні українські землі). Вміти відрізняти головне від другорядного — це річ великої ваги.

З часів смерти Симона Петлюри пройшло багато років.

Багато крові і сліз поніс у Чорне море наш Славута-Дніпро, вічний свідок наших змагань. наших терпінь, нашої слави.

Притихли пристрасті, що були розгорілися своєму часу навколо постаті сл. п. Головного Отамана; уляглися осебісті почуття, злагіднили розбіжності в тактичних потягненнях, що поділяли тіло одної Соборної України на Україну Східної і Західної і не давали змоги побагати постать нашого героя-мученика в правдивому світлі.

З цієї постаті, що відійшла вже в історичне минало, відлістало все, що було в ній випадкового, поверхового, вимушеної обставинами, а залишилося тільки те, що було в ній істотне, вічне, незнищеннє — «чесність із ідеєю», яка виливалася в геройську витривалу службу Українській Нациї для забезпечення її належного місця «в народів вільних колі».

Цій своїй ідеї він все своє життя пе-геройсько-му служив, за неї по-мученицькому вмер.

І цю свою ідею залишив, як заповіт, між на-ми. Залишив її в ділі і в слові; в ділі, бо ділом було все його життя, його найкращий твір, у сло-ві, бо 20-го травня 1919-го р. він сказав нам у Києві:

— Перед нами великі завдання суспільного й державного будівництва, і кожен повинен odda-ti волю, душу й руки на службу цьому ділу. Ми писнині віддали йому всю енергію. Година повинна в нас бути за день, день за місяць, бо тільки таким чином досягнемо своєї мети...

— «Не марнотратним, є яловим повинно бути життя й перебування нашої еміграції» поза ме-жами батьківщини, а повним глибокого змісту та корисних наслідків для рідного краю, — писав він у брошурі «Сучасна українська еміграція та її завдання», — і додавав: «Справа здебуття української держави — це справа всієї української нації, а не якоїсь кляси, чи партії. От через це порозуміння, узгіднення всіх чинників гро-мадських і співпраця їх є умовою, без додержан-ня якої ми ніколи своєї мети державної не осяг-немо. Отже пріоритет державності над партій-ністю, загально-національних інтересів над кля-совими, груповими, партійними мусимо ми на-сміграції зрозуміти і відчувати, як категоричний імператив, як одну з головних умови нашого державного будівництва». (там же ст. 19-20).

* Проф. Євген Онацький «Українська мала енцикломедія». Книжка XI, стор. 1350-1353. Буенос Айрес, 1963.

СПРАВА ВІДШКОДУВАННЯ БІБЛІОТЕКИ

(продовження з попереднього числа висланых протестів)

«Об'єднання Українців у Великій Британії». Союз Українців у Великій Британії. Головна Рада Товариства Сприяння УНР в Великій Британії. Відділ у Детройті Українського Конгресового Комітету Америки. Головний Уповноважений Бібліотеки в США п. д-р Павло Чепік. Товариство «Відродження» в Везін-Шалет. Україн-

ська Громадська Опіка у Франції — Відділ в Тіонвіль. Українці департаменту Ізер і Дром. Загальними Зборами українців м. Гренобля. Парашії УАПЦ в Ліоні і Греноблі. Товариство «Відродження» в Греноблі. Товариство б. Вояків УНР у Франції — Філія в Везін-Шалет.

Справа з відшкодуванням знаходиться в току.

ГРОШОВІ ПОЖЕРТВИ ПОСТУПИЛИ:

Франція. По збірковим листам:

ч. 60/64 (збирщик п. Семен Давиденко у Везін-Шалет). Українське Артистичне Т-во «Запорізький Балет» у Шалеті — 50 фр., п. Маруцак Модест — 30 фр., пп. Давиденко Семен і Шаповал Ілько по 10 фр., пп. Охмак Іван, Мандрика Олексій, Олійник Антон, Бажаюк Антон, Дудка Олександр, Іщук Василь, Мокієнко Василь, Чисто-сердів Андрій, Вержбицький Павло, Демченко Олександр, Максименко С. і Троцький Яків по 5 фр., пп. Маруцак Федір і Лечук Йосафат по 4 фр., пп. Литвиненко Петро і Маруцак Арсен по 2,50 фр., п. Якчинський Грицько — 2 фр., пп. Зінківський Федір і Швець Грицько по 1 фр. Разом — 177,00 фр.

ч. 61/64. Філія Української Громадської Опіки в Тулузі — 20 фр., п. інж. Пащенко — 10 фр. Разом — 30 фр.

ч. 62/64 (збирка під час посвячення Ювілейного Дуба з нагоди 150-річчя народження Т. Шевченка на хуторі Панства Возняк). Пані Возняк Марія, пп. Возняк Яків, Палінський, Завальницький Ф., Ковач Іван, Кантор Макар і Льодін Володимир по 10 фр., свящ. С. Червонецький, Аrndт Федір і Андрушак по 5 фр., п. Борода — 3 фр., п. Паліш — 2 фр. Разом — 90 фр.

пп. Пархоменко і Дробак Іван по 20 фр.; пп. Маймеско, Хоменко К., Нагорний Г., Гринюк П.. Білич М., Ракочій, Хорунжий, Ковач Іван і Сарана Іван по 10 фр.; пп. Мицак Михайло, Шевченко Василь, Еурій, Яценко В. і Кремінь Соzonій по 5 фр.; п. Ларіончук — 3 фр.; Пані Білокопитов — 2 фр. Пані Х. — 10 фр. Панства Жаровських — 33,60 фр.

Посмертна пожертва на Бібліотеку св. п. Гриця Зінченка (передана п. Ф. Крушинським) — 200 франків.

Англія. ч. 84 (збирщик п. Яків Іванюк, Лондон). О. Протопр. С. Молчанівський, пп. Яків Іванюк, Дмитрів і К. Дударів по 10 шіл.; пп. Пономаренко і Д. Головко по 5 шіл. Разом — 2 фунти і 10 шіл.

Австралія. По збірковим листам:

ч. 56/63 (збирщик п. В. Найдіонов, Бомаріс). пп. В. Найдіонов, І. Коленіч, Стецюк, О. Коваленко, К. Гіммелърайх, К. Косенко, Б. Ігнатів і Люшенко по 10 шілінгів; п. І. Дубовик — 3 шіл.; п. Йосип Скиба — 2 шіл. і 6 пен. Разом — 4 фунти 5 шіл. і 6 пен.

ч. 47/63 (збирщик п. Марко Корнієнко, Варавонг). п. Б. Томашек — 20 шіл.; пп. М. Корнієнко, П. Грін, В. Гузій, Х. (прізвище невиразне), О. Гаврилів, Л. Скрипник, В. Мірошник, І. Костів, М. Плакорів, С. Зубаль, П. Грох, Монунейовський, В. Чиж і В. (прізвище невиразне) по 10 шіл.; п. Й. Данчук — 8 шіл.; пп. М. Олендер, Майкович і І. Козир по 6 шіл.; п. І. Псайдинець — 5 шіл.; п. С. Сидлярчук — 3 шіл.; п. І. Кривоніс — 1 ш. Разом — 10 фунтів.

ВШАНУВАННЯ СВ. ПАМ'ЯТИ ЄЛИЗАВЕТИ ПРОКОПОВИЧ — ГОЛОВИ РАДИ Б-КИ.

Старанням Управи Союзу Українських Комбатантів п. А. в Аделіяді 26. 7. 64 в Св.-Михайлівській УАПЦ була відслужена Панахида за спокій душі Поскійниці.

Замість вінка на її могилу — пожертва на Бібліотеку — 146,29 фр., зібрані серед членів Союзу.

Рада Бібліотеки щиро дякує

Канада. Центрального Представництва Бібліотеки в Канаді (Торонто) (Збірки пожерть) — 353 долари.

ч. 55/62 (збирщик п. Ол. Третяк, Монреаль). пп. Слександер Третяк, Семен Гасвій, Іван Коврига і Ільченко по 2 дол., пп. Ол. Кравченко і Миколаїв по 1 дол. Разом — 10 дол.

ч. 52/63 (збирщик п. Іван Байрачний, Еріндал). пп. Іван Байрачний, Микита Мильничко і Іван Катериненко по 5 дол., пп. Іван Шевченко і Василь Бритак по 3 дол., п. Іван Сергієнко — 1 дол. Разом — 22 дол.

ч. 53/63 (збирщик п. Іван Завгородній, Смітвіль). п. Іван Завгородній — 8, 17 дол., п. Ігнат Гайдайчук — 5 дол., п. Андрій Дибо — 3 дол., пп. Юрій Логин, Іван Гордієнко, Іван Ткач, Петро Логин, Євген Фезак, Григорій Смолярчук, п. Петрук, Дмитро Елащук, Андрій Бадай, Степан Притула, Ілля Мойсюк, Ілля Данилюк, Гр. Роман, Роман Козар, Алекс Ведмідь, Антін Стецік, Ілько Саврук, Василь Ткач, Сильвестр Росіцький, М. Козак, Л. Кириченко і Ф. Ігнатюк по 1 дол., пп. Григорій Кристанович, Федір Кукуруза і Антін Погорецький по 0,50 дол. Разом — 39,67 дол.

ч. 73/64. Товариство «Просвіта» в Форт Вілліям, Онтаріо. Збірка під час відзначення роковин смерті Св. п. Симона ПЕТЛЮРИ.

п. Михайло Гета — 5 дол., пп. Петро Михайлишин і Іван Береговських по 3 дол., пп. Василь Сторожук, Ф. Смчук, Ілько Вишнинський, Іван Смчук, О. Лука Сологуб, Петро Шепелюк, Олекса Соляр, Василь Брилинський, Лев Івасіків і Пані Олеся Венгер по 2 дол., пп. М. Мандзюк, І. Костюк, Ю. Заблоцький, П. Андрус, К. Чеховий, Галат, І. Рачок, З. Федорі, Е. Федорі, А. Хомич, В. Кузик, В. Микитюк, С. Гаркот, В. Попадич, М. Бисилік, І. Задорожний, Пані Риваковська, Анна Шевчук, О. Яремчук, пп. М. Токарик, П. Коричанський, В. Палюга, Манчур, М. Процик, І. Турубчик, С. Жиромський, Степан Чура, Ю. Карплюк, Лука Соболта, Маріян Цендзюк, Василь Грекул, М. Палій, І. Воронкевич, Ст. Антонець, М. Дубей, Г. Ханас, В. Кондрат, В. Лисак, М. Слійник, М. Іващук, О. Карабін, Г. Хома, Г. Мигаль і А. Очеретько по 1 дол. Управа Т-ва «Прогресів» — 1,11 дол. Разом — 76,11 дол. канад.

ч. 74/64. Товариство Сприяння УНРаді в Монтралі. Жалобна Академія, в 38-му річницю смерті Св. п. Симона ПЕТЛЮДИ, влаштована 24-го травня 64 в Монтралі: Товариством Сприяння УНРаді, 1-ша Станція СБУВ, національно-демократичні організації та Церкви, Собор Св. Софії, Церква Св. Покрови та Церква Св. Юрія в Ляшціні (православні).

Жертводавці на Академії: от. Протспр. В. Слюзар, от. Ф. Легенюк і п. К. Роговський по 5 дол., Євгения Шкурат, Наташка Шкурат і А. Білоцерківський по 3 дол., пп. полк. С. Вальдштайн, Т. Цехмістро, от. О. Костюк, Л. Гах, Турченюк, П. Сарнавський, І. Квартюк, В. Левченко, М. Карпів, С. Передерій, С. Еосій, Н. Передерій і З. Роніш по 2 дол., пп. І. Передерій, А. Націк, В. Вавричак, І. Олексів, І. Сметанюк, С. Ваверчак, С. Ваверчак, І. Ксачак, М. Драган, І. Білоніжка, Г. Залузький, І. Коронівський, М. Насадюк, В. Сойко, І. Костюк, Д. Вертій, Б. Панчук по 1 дол., п. А. Степо-гій — 1,50 дол., п. Карпів — 0,50 дол. Разом — 72 дол.

Зі всіх збірок для Бібліотеки відлено — 59 дол. п. проф. Богдан Бочюрків (Едмонтон) — 20 франків (при відвідинах Бібліотеки).

Пані Марта Середа (Торонто) заплатила 7,60 доларів за 4 книжки А. Дороша «Українська проблема і С. Петлюра» з тим, щоб їх подарувати чужинцям. Рада Бібліотеки щиро дякує Пані Се-

реді. Приклад гідний наслідування.

Німеччина. ч. 70/64 (збирщик п. П. Кізімів — Уповноважений Б-ки в Мюнхені), п. П. Кізімів — 15 мар., Пані Анна Йогансен, Олена Юрченко, пп. М. Герус, М. Добрянський і М. Гладкий по 10 мар.; п. І. Корнійчук — 6 мар.; п.-отці Дубицький і Ю. Гудзій, пп. М. Новак, Корчовий, Юрій Семенюк, Н. В., А. Ромашко, Стиранка, (прізвище невиразне), Гайдас, Ткаченко, Л. Гільтайчук і Петро Кривобок по 5 мар., пп. Ю. Дикович і І. Ріхтер по 1 марці. Разом — 117 нім. марок.

п. Іван Карбовський (Берлін) — 24,63 фр. фр.

США. Через головного Уповноваженого Б-ки — п. д-ра П. Чепіка поступило на Бібліотеку на 31 жовтня 1964 р. 1155,86 доларів. (Збірка Уповноважених Б-ки, з Академії, пожертви окремих осіб і організацій внесені на банкове конто Б-ки в Дітройті).

ч. 44/63 (збирщик п. Іван Макогон, Уповноважений Б-ки в Клівленді) Український Кредитовий Союз у Клівленді — 25 дол.; ОДУМ у Клівленді — 20 дол., пп. Іван Макогон, Дмитро Назарець, Дмитро Павлишин, Григорій Ткачук, Микола Бігун, Павло Мигаль, Петро Дац, Федір Кошакдер, Іван Норка і Герман по 5 дол., п. Міхаїл М... — 4 дол., п. Остап Олішкевич — 3 дол., пп. Іван Жовтобрюх, Степан Небеш, М. Хронович і Володимир Воднер по 2 дол., п. Борис Тарнавський — 1 дол. Разом — 111 дол.

ч. 45/63 (збирщик п. П. Чепік, Уповноважений Б-ки в США — продовження збіркової листини п. Мих. Копійчук — 3 дол., пп. Ващенко Василь і Бебешко Іван по 1 дол. Разом — 5 дол.

ч. 46/63 (збирщик М. Алексєевич) Д-р Тетяна М. Цісик, пп. Микола Алексєевич, Іван Коберник і М. Стратієнко по 2 дол., Пані Надія Коберник, пп. А. Дідковський і Семен Герасименко по 1 дол. Разом — 11 дол.

ч. 4/64 (збирщик п. Іван Свириденко, Бріджпорт), пп. Ілько Гриценко, Микола Іванко, Ярослав Гуркало і Матвій Черепаха по 1 дол., пп. Іван Свириденко, Євген Сластен, Валерій Остапенко, Валентин Катречко і федот Деревянко по 0,50 дол., п. Михайло Плющ — 0,35 дол., п. Федір Легенький — 0,25 дол. Разом — 7,10 дол.

Ч. 11/64. Збірка між парафінами Свято-Троїцької Церкви в Клівленді, Огіо — 30 дол.

ч. 15/64 (Збирщик п. Іван Острозвершенко в Міннеаполісі), пп. Ол. Мельниченко, Товстоп'ят і В. Ніленко по 5 дол., Пані Зоя Івановна Вільямут, пп. Мих. Шаповал, Адам Мельник, Олександер Полець, і Ілько Пилипей по 1 дол. Разом — 20 доларів.

ч. 17/64. Українське Лікарське Товариство Північної Америки, Відділ Ілліной — 25 доларів.

ч. 18/64. Уповноваженого Б-ки в США — п. О. Коновала, (збирщик Управа Парадії Української Православної Церкви Св. Петра і Павла в Чікаго).

— Орест Кулік, пп. А. Мойсіях, І. Деркач, Михайло Черняк, Йосип Ковалчік і пані Анастасія Угрінкар по 1 дол. Разом — 6 доларів.

ч. 24/64. Українське Лікарське Товариство, Відділ Boفالо — 10 дол.

ч. 25/64. (Міннеаполіс). п. д-р. М. Козек, п. д-р. І. Дорошок і п. д-р. А. Лисий по 10 дол. Разом — 30 доларів.

ч. 32/64. (збирник п. Роман Юшкевич, Дітройт). пп. Роман Юшкевич, Володимир Со..., Григорій Малиновський і Т. Чикега по 5 дол., п. Василь Спісарчук — 2 дол. пп. Лев Чучман, Іван Шуран, С. Кордуба, (підпис невиразна), Володимир Голос, Степан Козій, Теодосій Маркович, П. Присляк, Богдан Козак, (підпис невиразна), І. Гливка, Петро Стасів, (підпис невиразна), Нінівський, А. Кривий; Я. Голуб, П. Хміль і Малинов-

ський по 1 доларові. Разом — 40 доларів.

ч. 33/64 (збирщик Іван Лотоцький-Уповноважений Б-ки в Дітройті). п. д-р. Денис Катковський — 5 дол., Пані Олена Пізь, пп. Дмитро Лісовський, Петро Гальний і Я. Варивода по 2 дол., Пані Дарія Бойчук, Фалина Любіпецька, Катерина Буркє, пп. д-р. В. Прокопович, Атанас Слюсарчук, Любомир Гевко, Євген Кульчицький, Дмитро Строч, В. Гаркуша, Андрія Черняк, В. Романко, С. Дигдало, А. Крупський і С. Федак по 1 дол. Разом — 27 дол.

ч. 72/64 (Сестрицтво Святої Ольги при Парадії Святої Покрови в Філіадельфії. Збирщик Пані Казимира Заховайко).

Управа Сестрицтва Св. Ольги — 10 дол., Пані К. Заховайко — 5 дол., Пані О. Лесієцька і О. Войтюк по 3 дол., Пані Л. Лисянська і Д. Паламаренко по 2 дол., Пані М. Гнатченко, К. Гаврась, Ст. Гаврас, Л. Гучко, А. Завадська, Л. Ероїка, М. Мисик, Слюсаренко, Дмеваго, Майдачевський по 1 дол., Пані Т. Єфіненко — 0,50 дол. Разом — 35,50 дол.

На бажання сестриць ця сума розпреділена: 15 дол. на охорону і догляд за Могилю бл. п. Головного Отамана С. Петлюри, а 20 дол. на Бібліотеку-Музей.

ч. 8/64 (збирщик п. Сергій Євсевський, Уповноважений Б-ки в Філіадельфії). п. Сергій Євсевський — 3 дол. пп. Тихон Тищук, О. Антоненко, М. В. Дуцилович і М. Суржко по 2 дол.; пп. К. Юрченко, С. Чалишів, А. Дідковський, Ф. Корсунь, Л. Івашина і Скороход по 1 дол. Разом — 17 доларів.

ч. 20/64 (Уповноваженого Б-ки в США — п. О. Коновала, Товариство Українських Інженерів в Америці, Відділ у Чікаго).

п. Вол. Левицький, Анатолій Дорошенко, Ол. К..., О. Кринівський, І. Вол..., Вислоцький, Ю. Кузик, (прізвище невиразне), Орій Кекіш по 2 дол. пп. Мирон Доброзвольський, Василь Ногач, Михайло Бойко, Мирон Яворський, Петро Вихрій, Зенон Страмецький, Яр. Сорудинський і (прізвище невиразне) по 1 дол. Разом — 26 доларів.

Ділового Комітету по організації Академії Вішанування Світлої Пам'яти Симона Петлюри в 38-му річницю трагічної Його смерти, 24-го травня 64 в Дітройті — 88 доларів.

Так само з Академії в Трентон (переслані п. Пасичниченком) — 5 дол.

Збірка під час панахиди по Св. п. С. Петлюри в Св. -Андріївській Православній Церкві в Дітройті — 20 дол.

Так само в Св. -Троїцькій Православній Церкві в Чікаго — 25,50 дол.

Збірка на поминальному обіді після панахиди по Св. п. С. Петлюри в Сан Франціско (переслані п. Чорнокосинським) — 32 долари.

Українського Інженерного Товариства в Дітройті і Української Кредитівки в Дітройті по 25 дол; Українського Робітничого Союзу (Скрентон) — 15 д., п. д-ра І. Грибика — 12 д., пп. Юрка Сальського (Колорадо), Івана Лесько (Огайо), Пані Дори і Макса Бойчук (Дітройт) і Грицька Василевського по 10 д., п. А. Худяк (Дітройт) — 6 д., Пані д-р З. Плітас (Торонто, Канада), пп. Дмитра Хабіна (Міннеаполіс), Валентина Ковальського і Анатолія Яцку (Дітройт) по 5 дол. пп. Володимира Лизогуба (Дітройт) і Романа Іваницького (Бронкс) по 3 д., пп. А. Шашло, М. Лавріна, (Дітройт), Л. Лімана (Нью Йорк), п. от. Сєродовича (Сіракузи). Пані Олени Пасічниченко (Трентон) і Миколи Горішного (Джерзі Сіті) по 2 дол., пп. Бориса Іваницького і Івана Єфременка (Дітройт) по 1,50 дол., пп. ген. М. Крата (Дітройт)

ройт), Л. Биковського (Денвер), В. Жовніра (Бронкс) і Н. Дяченка (Сиракузи), по 1 доларові: п проф д-ра Володимира Богуна-Шудиніва (Балтімора) — 20 фр. фр. (при відвідах Бібліотеки). Консисторії УПЦ в США — 103,56 р.

Відсотки на гроши банкового конта Б-ки в Дітройті — 1,38 дол.

Усім ласкавим і щедрим жертвоводавцям Рада Бібліотеки Сердечно дякує.

ПОСМЕРТНИЙ ДАР ДЛЯ БІБЛІОТЕКИ.

В Аризоні, США. Після тяжкої хвороби в шпиталі відійшов у вічність Св. п. Єлісеї КРИВОБІК. Перед смертю зробив він патріотичний жест, із своїх збережень, заповів 300 доларів на розбудову Бібліотеки й утримання могили Св. Г. Головного Отамана Симона ПЕТЛЮРИ.

Вічна Йому пам'ять і вічний спогій українській страдницькій душі.

БІБЛІОТЕКА ОДЕРЖАЛА ДАР КНИЖКАМИ і РІЗНИМИ МАТЕРІАЛАМИ ВІД:

П.П.С. (Англія) — 1 кн.; п. проф. М. Величківського (США) — 1 кн.; Укр. Філіялістичної Б-ки і США (Юліана Максимчука) — 1 кн.; В-ва «Вісник» (Нью Йорк) — 1 кн.; п. М. Ковалського (Париж) різні матеріали; п. д-ра Дмитра Соловея (США) — 6 кн.; Союзу Українців у В.-Британії (Лондон) — 1 кн. і різні матеріали; п. п. Боднара (США) — 1 кн.; п. Каленика Лисюка (Онтаріо) — 32 брошюри; п. Івана Горайна (Париж) журнали, часописи і різні матеріали; п. проф. Павла Шумовського (Париж) — 3 кн.; п. інж. Ссила Мазурок (Едмонтон) — 3 мапи; В-ва «Український Самостійник» — 1 кн. і 1 брошюра; Генер. Церковного Управління УАПЦ в Аргентині (Буенос Айрес) — 1 кн.; п. інж. П. Кандіскаліва (Німеччина) — 40 різних листівок; Укр. Кредитової К-ви «Відродження» (Буенос Айрес) — 1 брошюра; п. маєства Олекси Грищенка (Франція) — 7 кн.; В-ва «Український Селянин» (Мюнхен) — 1 кн.; п. Г. Гаврилка (Париж) — 22 жур. і 17 часописів; Укр. Воєнно-Історичного Інституту (Торонто) — матеріали відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в Вашингтоні; Українського музею в Клівленді — ювілейні марки Т. Шевченка і 2 листівки; Укр. Інституту дослідів Волині (Вінніпег) — 3 кн.; В-во Ест і Уест (Париж) — 1 брош.; п. Федір Дзюба (Париж) 11 книг; п. Василь Яценко (Абондан, Франція) — 5 кн., 4 жур. і 3 фото; п. д-р Олександер Соколішин (США) — 1 кн.; В-ва «Дніпровська Хвиля» (Мюнхен) — 2 кн.; п. Івашура (Зальцбург, Австрія) — брошюри і програми міжнар. фестивалю в Зальбурзі; Пані Докія Гуменна (Нью Йорк) — 1 кн.; п. Л. Бачинського (Клівленд) — 1 кн.; Пані Л. Килимник (Торонто) — 1 кн.; Пані Тетяна Шевчук (США) — 2 кн.; п. Сидір Саранчук (Торонто) — 2 кн. В-ва «Праця» (Прудентоніль) — 6 кн.; Пані Марія Соляр (Німеччина) — 1 кн., 5 журналів, фсто-альбом, листівка і витинка з нім. часопису; п. Зосим Дончук (Філад.) — 1 кн.; Пані Олена Василева (Нью Йорк) — 1 кн.; п. проф. В. Іваніс (Торонто) — 1 кн.; п. д-р М. Марунчак (Вінніпег) — 2 кн.; В-ва «Цвіркун» (Бразилія)

9 журналів; Бібліотеки-Музею ім. Т. Шевченка в Лондоні — 1 кн., 2 програми Шевченківські; п. Тесдор Матвієнко (Торонто) — 20 кн.; п. Семен Левченко (Англія) — 1 кн. п. Миколи Отрешка Арського (США) — 1 кн., 9 різних програм і різні матеріали; п. Петра Недайкаші (Рібан'як, Фр.) — 6 кн.; п. д-р Лев Биковський (США) — 9 кн.; п. Трохимович (Париж) — 10 кн., 8 журн.; Пані Софія Парфанович (Дітройт) — 2 кн.; п. інж. Іван Островершенко (Міннеаполіс) — 1 жур.; В-ва Вільна Україна (Буенос Айрес) — 1 кн.; Українського Християнського Руху (Сарсель) — 2 кн.; Наукове Т-во ім. Т. Шевченка в Нью Йорку — 2 кн.; п. С. Довгань (Мюнхен) — 3 кн.; «Добруся» (Сідней, Австралія) — 2 фото; Пані А. Очертеної (Париж) — 5 кн.; Пані д-р В. Лукіянович (Париж) — 4 брошюри; Інституту Літератури ім. М. Ореста (Мюнхен) — 9 кн.; п. Левка Ромен (Торонто) — 3 кн.; п. Мартинюка (Франція) — 7 кн. і 12 жур.; п. Артема Орел (США) — 1 кн.; п. д-р І. Невосівський (Нью Йорк) — 1 кн.; Пані Ніни Драй-Хмари (Нью Йорк) — 1 кн.; п. Ярослава Штендери (США) — 2 кн.; о. Архим. Петра Опаренка (США) — 1 кн.; п. І. Стокальського (Грінвічтон) — 1 кн.; п. Петра Трепета (Дітройт) — матеріали відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в Вашингтоні і програми Академії; п. Василя Охріменка (Нью Йорк) — 2 кн.; о. Григорія Домашовець (Гартфорд) — 8 кн.; п. Іван Гаврик (Грінвічтон) — 3 кн.; Союзу Укр. Студентських Товариств Америки (Балтімор) — 1 кн.; п. Миколи Ієрішного (Джерзі Сіті) — 1 кн.; п. Павла Чепіка (Дітройт) — 6 кн., 2 жур. і різні матеріали; п. Тиміша Собка (Гіньон, Фр.) — 12 кн.; В-ва «Міжнародний Світ» (Торонто) — 1 кн.; Спілки Визволення України -Крайової Управи в США (Нью Йорк) — 3 кн.; п. М. Матеїшина (Англія) — 1 кн.; п. проф. Я. Хомичіва (Буенос Айрес) — 40 кн.; п. Василя Данилюка (Лозер) — 30 кн. і 36 жур.; п. Ф. Счуфріччика (Йорктон) — 1 кн.; п. от. І. Шкляріва (Англія) — 68 жур.; п. Я. Шнайдрука (Лондон) — 5 брош.; Бібліотекою куплено — 85 кн.